

Preek 20 december 4e advent Lezing: Genesis 41, 1-37
bevestiging ambtsdragers

Gemeente van Jezus, onze Heer,

De farao van Egypte ziet in zijn droom meer, dan wanneer hij wakker is. Vanuit zijn paleis ziet hij uit over zijn bezit, waaronder de gezonde aren op het veld en de kerngezonde koeien. Maar in zijn droom ziet hij koeien die lelijker zijn dan hij ooit in heel Egypte had gezien. En dunne korenaren ziet hij in zijn droom. Als de farao waakt dan regeert hij met harde hand, maar als hij slaapt dan ziet hij gedroomde werkelijkheid.

Over gedroomde werkelijkheid wil ik het vandaag graag hebben. Gedroomde werkelijkheid. Soms hard en bitter, dan weer gelukkig en overvloedig. Zo is namelijk onze werkelijkheid. Magere jaren wisselen af met vette jaren.

Wanneer je als ouderling of diaken in gesprek raakt met gemeenteleden, dan zul je levensverhalen horen, harde werkelijkheid. Mensen zullen je vertellen van vete jaren en van magere jaren, jaren van geluk en jaren van verdriet. En dat is meestal geen gedroomde werkelijkheid, maar harde realiteit.

Maar het werk van ambtsdragers mag er op gericht zijn om de gedroomde werkelijkheid aan het licht te brengen. Daarmee bedoel ik dit: Je kunt als ambtsdragers kennis nemen van de levensverhalen van gemeentelieden, maar wij proberen dat altijd te doen met een bepaalde visie. En die visie is gericht op de vraag: Zijn er in al die levensverhalen sporen van hoop of geloof te vinden? Is er nog een droom in dit mensenleven? Heeft God zich bekend gemaakt in het lange leven van deze man of vrouw, die zoveel heeft meegemaakt? Dat is de visie van waaruit we proberen te werken.

Want in gedroomde werkelijkheid kunnen sporen van God zichtbaar worden, en als je die gevonden hebt, dan heb je ook de krachtbron van je leven gevonden.

Wij zijn gelukkig dat vandaag twee gemeenteleden de moed hebben om te zoeken naar de gedroomde werkelijkheid, Jep Brouwer en Jan van der Goot, blij dat we jullie in de kerkeraad mogen begroeten. Er is veel te doen, en we mogen als gemeente gelukkig zijn, dat we zoveel ambtsdragers vinden. Straks bij de bevestiging wil ik jullie nog persoonlijk toespreken, maar nu willen we samen als gemeente zoeken naar kracht in de lezing uit Genesis.

De farao probeert eerst met zijn eigen raadgevers de dromen uit te leggen. Pas wanneer dat niet lukt komt Jozef weer in het vizier. Hij heeft inmiddels twee jaar gevangen gezeten, zo wordt ons verteld. U weet nog van vorige week, dat de overste der schenkers van Jozef de opdracht had gekregen om aan Jozef te blijven denken. Het had twee jaar geduurd, en pas toen herinnerde de schenker zijn farao aan Jozef in de kerker.

De schenker had Jozef twee jaar lang in zijn herinnering bewaard, maar geen poging ondernomen om hem vrij te krijgen. Zo zijn mensen soms tegen elkaar. Na een aanvaring, na een woordenwisseling, na een verschil van menig, kan het soms jaren duren voordat er weer contact is. Een kaartje doorbreekt de impasse. En hoe vaak horen we dat ook niet in de levensverhalen van mensen; dat sommigen al jaren lang niets meer van hun kinderen

hebben gehoord. Dat sommigen al jarenlang met een broer of zuter niet meer spreken, omdat zich een conflict heeft voorgedaan. Soms heel begrijpelijk, maar het blijft jammer.

Meestal is dat geen gedroomde, maar harde werkelijkheid.

Tot tweemaal toe lezen we vandaag een krachtige en ondubbelzinnige boodschap, uitgesproken door Jozes. Hij zegt tot de farao: God heeft Farao bekend gemaakt, wat God zal doen.

De woorden van Jozef zijn door God ingegeven. Hij is slechts de boodschapper. Maar het is de God van Israël die farao duidelijk wil maken, wat zijn wil is. En Gods wil is bevrijdend en helend.

Gods wijsheid wil de wereld redden. Zo wordt steeds opnieuw zichtbaar in de geschiedenis. En wie er oren naar heeft die zal het begrijpen en ernaar leven. Maar wie er doof voor is, die zal niet kunnen dromen van Gods koninkrijk.

Nu zou je verwachten dat God tot farao zegt: Je zult hongersnood lijden, want je houdt mijn volk in slavernij. En daarmee basta.

Maar hoe verassend is het vandaag dat de dromen uitlopen op een bijzonder praktisch advies. God in zijn wijsheid wijst de weg naar de toekomst. Hij laat Egypte niet in honger achter. Jozef is ook de boodschapper van dat goddelijke advies. Hij zegt: Jullie moeten in de goede jaren voldoende voedsel verzamelen in schuren zodat je de slechte jaren door kunt komen. 'Opdat het land door de honger niet te gronde worde gericht.'

Zou het mogelijk zijn, dat wereldleiders dit advies vandaag ter harte nemen?

Gedroomde werkelijkheid. God vindt in Egypte sporen van hoop en geloof, zelfs bij de farao. En dat is reden genoeg om het land toekomst te geven.

God vindt sporen van hoop en geloof temidden van Israël; reden genoeg om het land te redden.

Waar vinden de wereldleiders van nu sporen van hoop en geloof. Zoeken ze er wel naar? Of willen ze de sporen van gods toekomst niet zien.

Veel van de hedendaagse mensengeschiedenis sluit de ogen voor hoop en geloof.

Geloof en reliege wordt een dekmantel voor geweld en bloedvergieten.

Zou de wereldgeschiedenis ervan opknappen als God zich zou verwijderen uit de schepping.

Is Hij de bron van alle conflicten wereldwijd?

Nee, het kwaad en het bloedvergieten komt op in de harten van de mensen.

De dictator van Bagdad peinst er niet over in zijn dure paleizen om zijn volk goed te verzorgen.

Godzijdank weten wij, dankzij de Schriften, dat God zijn schepping niet loslaat.

Waar zien we Gods aanwezigheid? Soms op de podia van de wereld, maar veel vaker in het klein, in kleine verzoeningen tuseen mensen. Maar God ontmoeten we vooral daar waar mensen hun gedroomde werkelijkheid tot werkelijkheid maken. Waar dromen waar worden, daar is God.

In deze adventstijd proberen we God op het spoor te komen in zijn heilshandelen aan de wereld. Jozef was onze spiegel, zijn mantel was het kleed waarin we Gods koninkrijk hebben gezien. Met het kerstfeest zal de prachtige mantel van Jozef, door de kinderen gemaakt, hier de kerk versieren. Een kleed van trouw aan God, liefde voor de mensen, een kleed van uithoudingsvermogen, en met zichtbare sporen van geloof en hoop en liefde.

En het verrassende advies dat Egypte voedsel moet verzamelen om de magere jaren door te komen, dat advies bewijst dat wij met Gods hulp in staat zijn de vicieuze cirkels van conflict, geweld en tegenslag te boven te komen.

We zullen zien, dat met Gods hulp door mensenhanden de landen van Midden-Amerika weer langzaam opgenouwd zullen worden. Hopelijk zullen de rijke landen inderdaad de schuld van die landen kwijtschelden. Dat is een goddelijke opdracht, en wij kunnen dat wel betalen. Zo laten we iets zien van hoop en geloof.

De schrift zegt vandaag: Er is toekomst, zelfs voor Egypte. Door de wijze mond van Jozef wordt duidelijk wat er te doen staat. Er is toekomst, zelfs voor hopeloze mensen.

Toekomst in Gods hand. Gedroomde werkelijkheid.

Kerstfeest staat voor de deur.

En wij doen een beetje zoals Jozef.

Na twee jaar gevangenschap mag hij zich eindelijk weer gewoon het gezicht scheren. Hij mag zich wassen, en zichzelf mooi maken, en uiteindelijk weer in de mooie koninklijke mantel uit de kerker komen. Om voor farao te verschijnen.

De wereld maakt zich mooi naar Kerst toe. Lichtjes overal, mooie geschenken, goede gesprekken, gezellige bezigheden. Zelfs de mensen die alleen de dagen moeten doorkomen zorgen ervoor dat ze mooie muziek horen of mooie tv-beelden zien. Wij maken ons mooi zoals een bruid voor haar bruidegom.

Wachten op God, wachten op Christus, wachten op de Gezalfde, die eenmaal de wereld inspireerde en die zal wederkomen op de wereld te redden.

Laten wij dan gemeente in de sporen van geloof en hoop blijven wandelen.

Door bittere en magere jaren heen, en door gelukkige jaren ook.

Laten we wel ons verstand gebruiken, zoals ze in Egypte deden.

Soms moet je erop voorbereid zijn, dat er moeilijker tijden komen, om te kunnen blijven zorgen voor jezelf en voor elkaar.

Maar het goddelijke advies aan de farao geldt bovenal ons spirituele leven.

In tijden waarin je God nauwelijks ervaart of begrijpt is het juist een opdracht om je geloofsleven te blijven voeden. Als je verdriet hebt of tegenslag, dan is de verleiding groot om de hoop op God maar op te geven. Maar juist dan is het goed, om gebeden te lezen, om gedichten te horen over God, om je te voeden met goede woorden van liefde, juist dan mag je die goede woorden van het geloof in je hart opslaan, zodat je ze in de jaren wanneer je gelukkig bent ook nog kent en weet.

Jozef was bijna voorgoed vergeten.
Goddelijke dromen brengen Jozef aan het licht.

Soms waren wij God totaal vergeten.
Maar de Schrift doormt voor en met ons en helpt ons uit de droom van de godverlatenheid.
God is aanwezig, overal en alom.

Goddank dat we de sporen naar het geboortefeest hebben gevonden.
Laten we dat feest maar gaan vieren, Christus geboorte, Licht der Wereld, bron van hoop en geloof en liefde.

AMEN

Jan. 411
Cedvent

Meditatie bij derde advent 1991

Lezing: GENESIS 41, 46-57

Lezing: MATTEUS 11, 2-11

Gemeente van Christus.

We lezen in deze dagen voor Kerst van de verhalen van Jozef. Al die verhalen zullen straks uitlopen op de geschiedenis van die andere Jozef, met zijn vrouw Maria.

Maar nu zijn we nog niet zinnig aangemoet als het begin van de geschiedenis van Israël. Het Jozef die door zijn eigen familie als slaaf was verkocht, die carrière maakte aan het hof van de Egyptische Farao. Deze Jozef was uiteindelijk in de gevangenis beland. Want de vrouw van Potifar had gevrucht Jozef te verkrachten, maar dat wakte niet. Toen heeft zij Jozef vele beschuldigd bij haar man, vele beschuldigd van verkrachting. Daarom zat hij nu in de slaanbelders.

In het voorafgaende gaat het over de vrouwen van de schenker en de bakker; zij waren door de willekeur van de Farao ook in de kerker terechtgekomen. En later lezen we over de droom van Farao zelf; hij droomt immers van zeven vette en zeven magere jeren, en Jozef helpt hem om de droom te duiden. Jozef helpt hem met het ware uit de droom. Farao was uiteindelijk zo tevreden, dat hij Jozef aanstelde als tweede man in het land. En de Farao gaf Jozef ook de bevelen van Potifar, tot vrouw.

Vandaag maken we kennis met de twee zonen van Jozef en die dochter van Potifar. Het zijn Efraim en Manasse. Manasse is de oudere en Jan komt Efraim. Zij zijn stamvaders van twee van de twaalf stammen van Israël. Straks zullen we nader met hen kennismaken.

Maar eerst lees ik, nog een keer de tekst voor de verkondiging, dat is vers 57 uit Genesis 41: "In de gehele wereld kwam naar Egypte om bij Jozef koren te kopen, want de honger was sterk op de gehele aarde.

Deze woorden uit de bijbel plaatsen ons midden in de wereld van vandaag. We zien voor ogen de immense hongersnood en de hongerdood van velen in Soemalië. "De honger was sterk op de gehele aarde," de bijbel zet ons midden in de werkelijkheid van deze wereld.

In die wereld waarin we leven plaatsen ons voor vragen, waaromvragen en meestal onoplosbare vragen. Waarom laag honger en dood, en niet hier? Waarom grijpt God niet in. Hier is toch een machtige God. Al die vragen komen alsmaar weer terug. Als we bij die vragen komen, dan raken we aan de bodem van ons geloof. En vaak dreigen we te bezwijken onder die bodem. Dreigen we door die bodem heen te zakken.

Hier is velen inmiddels overtuigd, dat ze bezwijken onder deze vragen. Ze hebben het geloof en de bijbel de rug toegekeerd. Anderen zijn het in andere geloofsovertuigingen gaan zoeken. Er weet anderen zijn zo zwaar gelovig geworden, dat zij niet meer aan dankbaarheid en genade denken, maar blijven zoeken in de ellende.

zonder na te denken. En als we later van de woorden van Jezus bij horen, blijkt dat een oplossing? Heeft hij niet gezegd: Niet mij brood alleen, maar de heest leven, in kinderen deze woorden niet als een vloek voor hen die de hongerdoos dreigen te slieren? Nee, zo kunnen we toch ook niet met de dichter zeggen. Het was immers Jezus die het brood en van verdere hulp en de grote scharen te eten gaf.

Wij moeten wensen en bidden dat de Messias terug zal komen om opnieuw de scharen te eten te geven. En we moeten daarbij niet vergeten, dat er hoop is in deze wereld. De heest is een wereld van mensen in duist. Zoals we het herst vinden, maar in deze wereld, in de schepen zitten de mogelijkheden, om recht en gerechtigheid te doen beginnen.

Het is toch een toeken van God, dat de Amerikanen begrijpen: weliswaar met geweld, maar toch. Het is een begin. God heeft mens en schepping goed gemaakt: Hij mag dat het goed was. Wat is er misgegaan? In de vanden worden, dat de vanden werden ingesmeed tot vrede. Wat zou de wereld anders zijn, de vanden wensen, het ook in Joazelevisie ingespreken worden, door vanden, of van hogerhand, de vanden, de heest naar het de heest, die zo eindig geworden zit in de vanden.

De honger is sterk op de hele aarde, de honger naar gerechtigheid, de honger naar brood en water, de honger naar vrede. In alle landen was hongerdoos, lezen we vandaag, behalve in Egypte, de vreespotten van Egypte, waar die vanden niet komen uit de hand van God. Het is de hand van God, die ervoor heeft gezorgd, dat Egypte ook de zeven magere jaren door kon komen.

Josef is een man, die dat niet alleen, voor zichzelf, en voor zijn eigen eer heeft gedaan. Al van jonge af aan is hij een man van geloof. In de gebeurtenissen in zijn leven herkent hij de hand van God. En hij noemt ook deze gebeurtenissen op: De vanden uit de hand van God, het zijn zegeningen, dat hij als slaaf werd verkocht en toch goed terechtwilt, van een zegening. Het is het never met betrekking tot het vanden van Egypte, het was de hand van God, zijn vanden was dat Josef, zo zag Josef het, zo voelde hij het en zo gelooft hij het.

En juist omdat Josef de hand van God herkent in de gebeurtenissen in zijn leven, juist daarom opent hij de vanden voor de alle landen, niet alleen voor Egypte, niet alleen voor zijn eigen vanden, nee, voor allen die hongerdoos vanden hij de vanden scharen, om de vanden te verlichten, om de hand van God een hand te helpen. Juist, vanden het is een zegening dat er uiteindelijk ingespreken wordt in de vanden van deze wereld.

Een van de vanden dingen uit de vanden, dat is dat vanden de hand van God herkennen in hun leven, en de vanden dat ook. We herkennen de vanden van een vanden in de vanden van mensen en in de vanden. Bijvoorbeeld de vandenplaats van Jezus: Betlehem, dat betekent, vanden. Ik ben het vanden, ik ben het leven, zal Jezus later vanden. Het zijn vanden met een betekenis.

Alles

Ook de naam van Josef zelf is betekenisvol: De Heest zal aan mijn leven vanden, vanden die naam, ik, God zal vanden toevoegen aan mijn leven. In de vanden, de Heest zal vanden Josef met vanden en met vanden. God vanden hem met vanden.

En omdat eerst de Naam van God en de hand van God een plaats wil geven in mijn leven, daarom noemt hij zijn beide zonen: Manasse en Efraim. En Manasse is vertaald: vergeten, mijn naam betekent: doen vergeten, en later zal daarmee zeggen: De Here God heeft ervoor gezorgd, dat ik al die ellende ben vergeten, al die ellende die mijn broers mij hebben aangedaan, maar ook alle ellende die ik als slaaf heb moeten doormaken, de Heer heeft het mij doen vergeten, en daarom heet de oudste zoon Manasse.

De tweede zoon draagt de naam Efraim. En dat betekent: vruchtbaar mijn. Jozef wil in die naam duidelijk maken, dat hij in dat vreemde land een vruchtbaar leven leert kunnen oplossen. In de namen van zijn beide zonen verwoordt Jozef als het ware zijn geloofsbekentenis. Manasse: De Heer heeft mij alle ellende doen vergeten, en Efraim: de Heer heeft mij gezegend in een vreemd land.

We moeten hierbij wel air bedenken. Deze beide namen, die zijn van geloofsbekentenis van het leven van Jozef, zoals dat ook dat die gepaard was, de naam en hun betekenis zeggen iets over het leven van Jozef van op dat moment. De geloofsbekentenis van Jozef dat is niets voor ik geloof, dat de Heer mij ook nu nog zielelijk gezegend heeft. Terugkijkend, kan Jozef honkbare zijn dat zijn geloof, en ik denk dat we het wat kunnen vertellen.

Wij houden ook een dergelijke geloofsbekentenis kunnen uitbrengen. De Heer leert mij het leven gederen en alle begrippen. Misschien heb ik niet even vaak dat is gezegd, maar laat, ik herken de hand van God in mijn leven.

Maar deze beide namen Manasse en Efraim zeggen ons nog niets over de toekomst. De beide zonen van Jozef worden geboren voor de grote hongersnood. En we zouden kunnen vragen, zou Jozef de een andere naam gegeven hebben, als de kinderen die hongersnood waren geboren? We weten het niet.

Woe, in de lezing van vandaag blijven we hangen in de tegenwoordige tijd. In de gehele wereld ~~kwam~~ naar Egypte om bij Jozef koren te kopen, want de honger was heel op de gehele aarde. Maar hoe zit dat dan met de toekomst. Hoe kunnen we dan met moed en kracht vooruitkijken? Hoe gaan wij verder als gelovigen op onze levensweg. De wij dragen ook ten berke die namen Manasse en Efraim, gezegend door God. Maar hoe is onze toekomst met God?

Als we vragen over de toekomst, geneene, dan wil ik eerst dat zeggen: Weet u wat het grote verschil is in deze wereld en in deze tijd? Dat is dat wij allemaal geboren onder worden te brengen hoe het niet meer. Het geldt voor de volksoverledien en het geldt voor de hongersgebieden. Politici breken zich het hoofd, om te kunnen uitdellen maken, hoe het voor al niet meer, wat niet mogelijk is, omdat er zoveel gevaren en averspinden zijn. Ja, toe is de tegenwoordige tijd. We moeten vooral niet inguiken in de toekomst, want dan raakt heel Europa er misschien in verward. We moeten dit niet en we moeten het niet.

En dan begint ik christenpresident Lubbeke, die zegt: We moeten nu inguiken, hoe dan ook, het is een verstandige wijze, maar we moeten inguiken.

In het geloof is het ook heel vaak zo, dat we onder woorden brengen wat we niet geloven, of als we zeggen hoe God vooral niet is. En dan hoor je uiteenraken zoals: Ik kan niet meer geloven in een God, die de honger op aarde roest. Ik kan niet geloven in een God, die zal oordeelen. Misschien zullen sommigen zelfs zeggen: Ik kan helemaal niet meer geloven. Altijd maar dat niet erbij: God is niet dit en niet dat.

En als we dan Jozef zien, die zijn geloofsbekennenis verwoordt in de namen van zijn kinderen? Leven we dan niet van hem vandaag, dat we dat woordje 'niet' maar moeten weglaten uit onze geloofsbekennissen. Jozef noemde zijn eerstgeborene niet: God heeft mij niet teruggebracht naar mijn vaderland. Nee zijn geloofsbekennenis is positief: De Heer heeft mij geroepen hier in Egypte.

Laten we dat maar proberen in ons leven. Als we ons geloof bekennen, als we spreken met God, dat we positieve woorden gebruiken. Ik geloof in God, die mij kracht geeft. Gif, die mij het leven geeft, iedere dag opnieuw. Ik geloof in een God, die mij soms vreemd is, maar die me voorgaat in het leven. En als we tot Hem bidden, dan zouden we misschien zeggen: Ik dank u Heer, voor leven, voor voedsel, voor vrienden, voor heel het leven.

Maar nog steeds zijn we bij het verleden, en bij het heden. Over het verleden kunnen we met Jozef zeggen: De Heer heeft ons geroepen. En over het heden kunnen we in geloof nog zeggen: De Heer is bij ons. Maar hoe is dan de toekomst?

Jozef maakt zelf een begin met toekomst. Door het voedsel niet voor zichzelf alleen te houden. En zijn beide zonen, die zijn natuurlijk zijn toekomst. Dat kun je aan hun namen nu nog niet aflezen, maar even later zal dat veranderen, want korte tijd nadien reist vader Jakob naar Egypte, als hij heeft gehoord dat zijn zoon Jozef in leven is. Jakob gaat zelfs wonen in het land Egypte. *En nu is de toekomst van Jakob en zijn zonen.* En het is vooral de ontmoeting van Jakob met die beide zonen van Jozef, die nu interessant is. Manasse en Efraïm komen bij vader Jakob, want Jakob wil hen zegenen.

Zegenen, dat is een woord dat gaat over toekomst. Als we straks bij het einde van de dienst zijn, dan ontvangen we de zegen met de woorden: De Heer zal u zegenen. Toekomst! Jakob wil de beide zonen van Jozef zegenen, zodat zij toekomst zullen hebben met God, toekomst in het beloofde land.

Als de beide jongens bij Jakob komen, dan is Jakob inmiddels oud en slechtziend. En tot hun verbazing zegt vader Jakob: 'Ik had nooit kunnen dromen dat ik jullie nog eens zou zien, maar God zelf heeft mij zelfs jullie kinderen laten zien.' Want aan Jakob had God duidelijk gemaakt, dat zijn nageslacht rijklijk zou worden in het beloofde land.

En Jozef brengt de beide jongens dichterbij. En hij plaatst de oudste Manasse bij de rechterarm van Jakob en de jongste Efraïm bij zijn linkerarm. Maar dan strekt Jakob zijn handen uit en dan legt hij zijn rechterhand op Efraïm en zijn linkerhand op Manasse: hij kruist zijn armen.

En dan is plotseling Efraïm de eerste, dan staat hij op de voorgrond, want het gaat Jakob nu niet meer om het verleden, en het gaat hem zeker niet om het heden. Nee, Jakob kent de belof-

ten van God en dat wil hij laten zien in die zegen, want zo is het geloof van Jakob, zo is de geloofsbepijndenis van Jakob: God schenkt aan zijn volk vruchtbaarheid, zegen, Hij schenkt leven, heil, Efraim. Dat is het eerste. En nu daarop komt Manasse, want dankzij het leven, dankzij de zegen, dankzij het heil, kunnen we vergeten, hoe het was, vergeten wat ons is overkomen.

Over was Jozef nog niet, Maar Jakob wijst ons de weg vooruit, de weg naar toekomst, hij wijst de weg naar het beloofde land, hij wijst de weg uit Egypte, God zal jullie tot een groot volk maken en jullie zegenen, Toekomst voor Israël, toekomst voor de wereld, toekomst voor ons mensen *Efraim*.

Vandaag in advent blijven we noch nog maar wat hangen in het heden, in de hongersnood, in het oorlogsgeweld, Misschien zal het straks bij die andere Jozefgeschiedenis helder worden, dat we ontsake die honger en het geweld toekomst hebben met geloof, Dat we in geloofsvertrouwen de toekomst tegemoet mogen zien.

Maar laten we op onze boede rijn, dat we het niet steeds negatief verwoordde, God is niet nie en niet no, Er zijn betrouwbare getuigen, in de heilige schrift, die ons verkondigen, wie God wel is, En dat mogen we van harte geloven, Later we uits beginnen bij Manasse, maar bij Efraim, niet bij de vergeetelheid, maar bij de zegen.

Het is misschien wat ver gezocht, Maar we noemen vader Jakob, de vader van Israël, En die armen van Jakob, die zegende armen, die hij kruislinge laat zien, zou dat al een voorbode zijn van het kruis dat oplicht in het evangelie.

Het kruis is immer zelf ook een symbool van verleden en heden, Het kruis is het symbool van alle lijdens, alle honger, het symbool van pijn en verdriet, En zoals Jakob met zijn gekruiste armen de naam van Efraim zegen, zo is de naam van Jesus gedegend aan het kruis: Koning der Joden, verlosser, De opgeerane, Onze hele toekomst ligt vervat in het passieevangelie, Dat passiefeest dat we nu nog nauwelijks kunnen zien, zo vlak voor kerst, het is de naam van Jesus, waarin we onze toekomst hopelijk herkennen, Zijn naam betekent: De Here leeft nog!

Die naam zal straks met kerst in alle tongvaerden aan ons worden verkondigd, en we zullen die naam bezingen, dat het een lieve lust is, Leren we dan ondertussen, nu we nog zijn in advent, verwachtingsvol uitzien naar dat feest, Ja ik hoop, dat ik ons een oprecht verlangen zal zijn, en open te staan voor het evangelie, Dat we zullen beëffen, dat we dat evangelie niet voor onszelf mogen houden, maar dat we dat uit moeten dragen naar alle landen, naar alle mensen, die verkeren in geestelijke honger, Dat is de grote taak die ons opgedragen is.

Maar alle evangelie begint bij Betlehem, bij het broodhuis, Wij kunnen nog zo hard en diep geloven, maar als wij niet in het klein of in het groot meedeloen de nood van de wereld te lenigen, dan zijn we een schande voor de wereld, Handen uit de mouwen voor het koninkrijk van God, En laten we doen in het vertrouwen op God, in het vertrouwen op de woorden van Jesus zelf, die vandaag tot ons zegt, "Blinden worden ziende, lammen wandelen, melasten worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie."

Laat ons vandaag onze geloofsbepijndenis zijn: De nacht is haast ten einde de morgen niet meer ver, AMEN